

Προορατικά χαρίσματα: Όσιος Εφραίμ Κατουνακιώτης και Γέροντας Επιφάνιος

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Δρ. Στέφανος Δημόπουλος, Χειρουργός Οφθαλμίατρος](#)

Το 1982 διεγνώσθη καρκίνος στομάχου στον Γέροντα Επιφάνιο Θεοδωρόπουλο και χειρουργήθηκε στο ΝΙΚΕ (Νοσοκομείο Κληρικών Ελλάδος) από τον καθηγητή κο Κέκη. Μας είπε πως τον καθάρισε καλά .

Στεναχωρήθηκα και έστειλα αμέσως γράμμα στον παπα - Εφραίμ Κατουνακιώτη. Τον παρακαλούσα να προσευχηθεί για τον Γέροντά μας Επιφάνιο. Τώρα που μόλις φτιάξαμε το μοναστήρι μας (Κεχαριτωμένη) και χρειαζόμαστε την καθοδήγηση του να στεριώσουμε να μας τον αφήσει λίγο ακόμα ο Θεός. Τι θα κάνουμε όλοι εμείς, με ένα σωρό προβλήματα, χωρίς τον Γέροντά μας;

Ο Παπα - Εφραίμ άργησε ένα μήνα να απαντήσει και όταν με το καλό έφθασε στα χέρια μου η πολυπόθητη απάντησή του, έτρεξα πρώτα στα εικονίσματα, ακούμπησα το γράμμα του και παρακάλεσα να μην είναι άσχημα τα νέα. Πράγματι ο Παπα - Εφραίμ μου έγραφε ότι τον αγαπά πολύ τον Γέροντα Επιφάνιο και εκτιμά το έργο του και την προσφορά του στην Εκκλησία μας και να μην φοβάμαι, γιατί

θα ζήσει πολλά χρόνια ακόμα και έχει πολλά ακόμα να προσφέρει στην εκκλησία. Δεν θα τον πάρει τώρα ο Θεός αλλά θα αργήσει.

Πήγα το γράμμα στον Γέροντα Επιφάνιο που ήτανε κληνής και τον ρώτησα αν θέλει να του πω τι γράφει μέσα. Μου έκανε νόημα να του το δώσω. Φοβόταν πως θα αλλοιώσω την απάντηση στο πιο παρηγορητικό, προς το καλύτερο.

Το κοίταξε λίγα δευτερόλεπτα και το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα χαμόγελο.

Ξέρεις, γιατρέ, συνέχισε ο πατήρ Πατάπιος, απ' τους παλαιότερους μοναχούς της «Κεχαριτωμένης», πιστεύω πως ο Γέροντας Επιφάνιος δεν είναι που αγαπούσε την ζωή, αλλά ήθελε και αυτός να ζήσει λίγο ακόμα να μας οργανώσει. Τότε μόλις ιδρύσαμε το μοναστήρι μας και ήταν όλα πολύ δύσκολα...

Παρακάλεσα τον πατέρα Πατάπιο και βρήκε στο αρχείο του την επιστολή του Όσιου Έφραϊμ γραμμένη στα Κατουνάκια πρωτοχρονιά του 1983.

Το πλήρες κείμενο της επιστολής αυτής ελπίζω να βγει κάποτε στην δημοσιότητα από την «Κεχαριτωμένη» και να το χαρείτε.

Θυμάμαι πόσο είχε στενοχωρηθεί ο Όσιος Έφραίμ Κατουνακιώτης όταν ένας εκδότης έδωσε στην δημοσιότητα επιστολή του. Εγώ δεν του την έστειλα για να την δημοσιεύσει έλεγε και ξανάλεγε. Έπρεπε να με ρωτήσει! Γι αυτό και εγώ εδώ μονάχα δύο παραγράφους θα σας γράψω αυτολεξεί όπως κατέγραψα στο μαγνητόφωνό μου την ραγισμένη από την συγκίνηση φωνή του πατρός Παταπίου όταν μου την edιάβασε.

Κι αυτό το κάνω για να δούν οι άπιστοι Θωμάδες ότι ο λόγος ο καλογερικός του πατρός Παταπίου είναι λόγος «ακριβείας» και όχι υπερβολών. Γράφει λοιπόν ο Άγιος Γέροντας των Κατουνακίων:

«Διά τον σεβαστόν και αγαπημένο μας Γέροντα Επιφάνιο δεν ήλθε η ώρα ακόμη ίνα ο Κύριος τον αναπαύσει από τους πολλούς κόπους του.

Διότι όχι μόνο εσείς η συνοδεία του τον έχει ανάγκη αλλά όλος ο ορθόδοξος κόσμος». Και καταλήγει ο Άγιος Έφραίμ Κατουνακιώτης:

«Για αυτό ο Θεός δεν θα πάρει τώρα τον Γέροντα Έπιφάνιο αλλά θα αργήσει και μάλιστα πολύ.»

Πάντα μου έκανε εντύπωση, συνέχισε ο πατήρ Πατάπιος, το χάρισμα που είχε ο Γέροντας Επιφάνιος να διαβάζει γρήγορα τα κείμενα. Δεν διάβαζε γραμμή-γραμμή, αλλά έριχνε την ματιά του τέσσερα δευτερόλεπτα πάνω στην σελίδα και αυτό ήταν αρκετό. Θυμάμαι μια φορά του έδωσα ένα γράμμα τέσσερις σελίδες. Σε λίγα δευτερόλεπτα το είχε διαβάσει.

— Γέροντα, του λέω, δεν το πιστεύω ότι το διάβασες τόσο γρήγορα!

— Ορίστε, μου απάντησε, ρώτησέ με να σου πω τι γράφει σε κάθε σελίδα.

— Θέλω να μου πείς τι γράφει στην δεύτερη σελίδα, πάνω - πάνω.

— Μου απάντησε, γιατρέ μου, αυτολεξεί, το ίδιο και στο τέλος που τον ρώτησα πως τελειώνει.

Πέρασαν επτά χρόνια, αντί για τρεις μήνες, και είχαμε τον Γέροντα μαζί μας υγιή.

Κάποια χρονιά κινδύνεψε η μοναστηριακή περιουσία επί κυβερνήσεως Ανδρέα Παπανδρέου, με υπουργό τον Τρίτση. Ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ κάλεσε στην Αθήνα τον Γέροντα Επιφάνιο να βοηθήσει με τον αδελφό της Μονής μας πατέρα Γερμανό, που ήτανε συνταξιούχος Αρεοπαγίτης και ήξερε να κινηθεί στους διαδρόμους της γραφειοκρατείας και έτσι ναυάγησε αυτό το άδικο μέτρο. Έτσι επαληθεύτηκε και η πρόβλεψη του Παπα - Εφραίμ Κατουνακιώτη, ότι ο Γέροντας Επιφάνιος έχει πολλά ακόμα να προσφέρει στην εκκλησία μας. και μόνο αυτό που βοήθησε να σωθεί η μοναστηριακή περιουσία δικαιώνει την κουβέντα του Οσίου Εφραίμ Κατουνακιώτη.

Το Πάσχα του 1987 αντί για την χαρά και την ευφρόσυνη διάθεση που πάντα αισθάνονταν τις πασχαλινές ημέρες, η ψυχή του είχε καταληφθεί από μια ανεξήγητη θλίψη την οποία θεώρησε ότι κάτι προμηνύει και αυτό το ανακοίνωσε εν μέσω δακρύων στην αδελφότητα της "Κεχαριτωμένης" μετά την πασχαλινή τράπεζα στο αρχονταρίκι.

Δίχως να έχει κάποια συμπτώματα ότι το τέλος πλησιάζει, τους έδωσε τις τελευταίες συμβουλές του. Αυτό το έργο είπε είναι της Παναγίας μας και πρέπει να συνεχίσει. Τους ζήτησε να είναι πάντα αγαπημένοι και ενωμένοι και τους

έδωσε και άλλες συμβουλές.

Εγώ στενοχωρήθηκα και τον περίμενα στο τέλος, μου διηγήθηκε ο πατήρ Πατάπιος, τον ακολούθησα στο κελί του και μόλις μείναμε μόνοι μας τον ρώτησα τι είναι αυτά που λέει τα στενάχωρα. Εδώ ο Γέροντας Εφραίμ προέβλεψε πολλά χρόνια ακόμα...

Τότε ο Γέροντας Επιφάνιος έβαλε το δάκτυλο στον κρόταφο και είπε:

—Πέρασαν πέντε χρόνια από την διάγνωση. Δεν έπεσε έξω ο Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης.

Τον Οκτώβριο του 87 άρχισαν οι πόνοι στα κόκκαλά του αλλά ο Γέροντας έλεγε ότι φταίνει τα “Οστεόφυτα”. Τον Μάρτιο του 1988 οι θεράποντες γιατροί, μου διηγήθηκε ο παλιός συμφοιτητής μου Νίκος Σωτηρόπουλος, μας ενημέρωσαν ότι ο Γέροντας είχε ζωή μονάχα για ένα με ενάμιση χρόνο.

Όντως σε λίγους μήνες βάρυνε ο Γέροντας , υπεβλήθη σε μια ανακουφιστική εγχείρηση και τελικά πέθανε τον Νοέμβριο του 1989. Τους τελευταίους μήνες τον είχανε με σωληνάκια και ορούς στην «Κεχαριτωμένη». Ήταν τόση η αγάπη του, που συνέχιζε να βλέπει τα πνευματικοπαίδια του. Και όχι μόνο άνδρες, αλλά σηκωνόταν με τα σωληνάκια και τους ορούς και έβγαινε έξω για να ευλογήσει τις γυναίκες, μια και το μοναστήρι μας είναι άβατο. Κι όταν του λέγαμε καμιά κουβέντα να προσέχει και να μην καταπονείται , απαντούσε:

— Μα κάνανε τόσο κόπο από μακριά να έλθουν να με δούνε, πως να τους αρνηθώ;

Μια μέρα (29/8/1989) έφυγε απροειδοποίητα, χωρίς αποχαιρετισμούς, συγκινήσεις και δάκρυα, ήθελε όλα αυτά να τα αποφύγει. Πήγε στην Αθήνα και εκεί εκοιμήθη στις 10/11/1989.

Τρεις εβδομάδες προ της εκδημίας του, μου διηγήθηκε ο ιερομόναχος Παΐσιος Γρηγοριάτης, με πήρε ο Γέροντάς μου πατήρ Γεώργιος (Καψάνης), ηγούμενος της Ιεράς Μονής Γρηγορίου στο Αγιονόρος και επισκεφτήκαμε τον Γέροντα Επιφάνιο στο σπίτι του, Μακεδονίας 24.

Μαζί μας είχαμε φέρει το χέρι της Αγίας Μακρίνας. Ήταν 22/10/1989. Παρακάλεσε τον Γέροντα Γεώργιο να τον σταυρώσει με το άγιο λείψανο, αλλά αυτός αρνήθηκε. Δεν θεωρούσε τον εαυτό του άξιο να ευλογήσει έναν άγιο της εκκλησίας. Τόσο πολύ τον ευλαβείτο τον Γέροντα Επιφάνιο. Αυτός τότε αναγκάστηκε και πήρε με δέος το λείψανο της αγίας Μακρίνας και σταύρωσε τον εαυτό του. Μετά αποσύρθηκα και άφησα τους Γεροντάδες μόνους τους.

— Τι είπαν;

— Δεν ξέρουμε, τα πήραν μαζί τους στον παράδεισο, που βρίσκονται σίγουρα και οι δυό τους.

Πάντως ο Γέροντας Επιφάνιος ήταν ήρεμος και γαλήνιος.

Όταν αργότερα επισκέφτηκε ο οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος την Ιερά Μονή Γρηγορίου στο Αγιονόρος, συμπλήρωσε την διήγησή του ο πατήρ Παΐσιος, ο ηγούμενος μας Γέροντας Γεώργιος, του ζήτησε να φροντίσει επί της πατριαρχείας του για την αγιοκατάταξη τριών αγίων του 20ου αιώνα. Του Γέροντα Ιωσήφ Σπηλαιώτου, του Γέροντα της Πάτμου Αμφιλοχίου και του Γέροντα Επιφανίου Θεοδωρόπουλου. Για τους δύο πρώτους έκανε υπακοή ο Πατριάρχης μας, ελπίζουμε σύντομα και για τον τρίτον.

Ανέβηκα στην Σιμωνόπετρα για την αγρυπνία του Σταυρού το 2020 και πολύ εχάρηκα με αυτά που άκουσα από τον πατέρα Παΐσιο μέσα στο ταχύπλοο, όπου συμπέσαμε τελείως τυχαίως. αυτός επέστρεψε από την Ζούρβα το ασκητικό Μοναστήρι της Ύδρας και γω επήγαινα για την πρώτη μου επίσκεψη στο Αγιονορος μετά τον Κορωνοϊό, που μας εστέρησε και μας ταπεινώσε, έτσι «να φάει η μούρη μας χώμα», όπως λέει και ο Γέροντας Ανανίας των Εξαρχείων. Σκεπτόμουν, πόσο πρέπει να ευχαριστούμε τον Θεό, για πράγματα που παλαιότερα τα είχαμε για αυτονόητα.

Στην Σιμωνόπετρα ρώτησα με λαχτάρα τον άγιο καθηγούμενο Γέροντα Ελισαίο και τους παλιούς τους Σιμωνοπετρίτες, εβδομηντάρηδες, λίγο έως πολύ, οι περισσότεροι, αν γνώριζαν τον Γέροντα Επιφάνιο και αν συμφωνούν για την αγιοκατάταξή του.

Ο καθηγούμενος Γέροντας Ελισαίος συμφώνησε με την εκτίμηση του Γέροντα Γεωργίου. Για μας ήταν άγιος ο Γέροντας Επιφάνιος, μου είπε. Είχε ζωή ασκητική και προσευχής, παράλληλα προς την οξύνοια του πνεύματος και τα χαρίσματα τα διανοητικά που τον χαρακτήριζαν. Μπορούσε, και είμαι σίγουρος, πως έκανε θαύματα στην ζωή του.

Ο Γέροντάς μας Αιμιλιανός τον αγαπούσε και τον εμπιστεύονταν τόσο πολύ, μου είπε μετά ο ιερομόναχος Αθανάσιος Σιμωνοπετρίτης (ο υμνογράφος της μεγάλης του Θεού Εκκλησίας) που όταν σπουδάσαμε θεολογία στην Αθήνα (1968-1972) μας είχε πει, όταν χρειαζόμαστε εξομολόγηση ή συμβουλή να πάμε στον Γέροντα Επιφάνιο. Ήταν δύσκολες τότε εποχές και τα ταξίδια του Γέροντα Αιμιλιανού Μετέωρα -Αθήνα πολύ σπάνια.

Εγώ τουλάχιστον δύο φορές που εξομολογήθηκα, τι να σου πω, ήτανε άγιος

άνθρωπος και σοφός.

Γυρνώντας στην Αθήνα, πέρασα από το μοναστήρι της Ορμυλίας. Τα ίδια μου είπαν και οι παλιές οι αδελφές και ο οικονόμος της Σιμωνόπετρας παπα -Μύρων.

Ο Γέροντάς μας Αιμιλιανός και ο Γέροντας Επιφάνιος γνωρίζονταν καλά μεταξύ τους και αλληλοεκτιμούνταν, μου είπε ο παπα - Μύρων. Ο Γέροντάς μας τον ευλαβείτο για άγιο, γιατί εκτός από την γνωστή πλευρά του πατρός Επιφανίου οξύνοια, βαθειά γνώση των ιερών κανόνων και της πατερικής διδασκαλίας είχε όμως και εσωτερική πνευματική ζωή και άσκηση αυστηρή που κυρίως εκτιμούσε.

Οι παλιές αδελφές υπερθεμάτισαν και μου σύστησαν να μιλήσω με τον φαρμακοποιό της Όρμυλίας Νίκο Λαμπαδάκη, παλιό πνευματικοπαίδι του Γέροντα Επιφανίου που είναι άνθρωπος του μοναστηριού και πολύ συνδέεται μαζί τους. Μας έχει πει πολλές φορές για την αγάπη και τον αλληλοσεβασμό των δύο Γεροντάδων.

Από τους φοιτητές που βοήθησε στις σπουδές τους, και μάλιστα στο εξωτερικό, ήταν και ο φαρμακοποιός της Όρμυλίας Χαλκιδικής κος Νίκος Λαμπαδάκης, που κατάγεται από την Νάξο. Πολύ συνδεδεμένος με τον Γέροντα Επιφάνιο, νοίκιαζε κι αυτός στην πολυκατοικία της Λογγοβάρδας στην οδό Μακεδονίας 24. Μου επιβεβαίωσε πρόθυμα όσα μου είπαν οι γερόντισσες της Ορμυλίας. Μου διηγήθηκε πως πολλές φορές τους μίλαγε στην κοινή τους τράπεζα για τον Γέροντα Αιμιλιανό με εκτίμηση, θαυμασμό κι αγάπη.

Και μια άλλη πληροφορία μου επιβεβαίωσε για τον πατέρα Γεώργιο Καψάνη. Μου την είχε ήδη διηγηθεί ο πατήρ Πατάπιος όταν πρωτοεπισκέφθηκε την Ιερά Μονή Γρηγορίου μετά την Κοίμηση του Γέροντα Επιφανίου. Συνάντησε στον αρσανά τον Γέροντα Γεώργιο που τον χαιρέτησε και του είπε «Και τώρα ποιόν θα ρωτούμε για τα σοβαρά προβλήματα που θα προκύπτουν στην ζωή της Εκκλησίας μας, πάτερ Πατάπιε; Χάσαμε τον οδηγό μας».

Ο κος Νίκος Λαμπαδάκης μου το διηγήθηκε πιο απλά. Του είπε ο μακαριστός Γέροντας Γεώργιος «Χάσαμε δυστυχώς τον μπούσουλά μας...»

Ο γνωστός καθηγητής συγγραφέας και βιογράφος πολλών από τους Αγίους του εικοστού αιώνα κος Κρουσταλλάκης μου εξέφρασε την αλήθεια αυτή πιο «Λόγια» πιο επιστημονικά και θεολογικά.

«Ο Μακαριστός Γέροντας Επιφάνιος ήταν η Βεβαιότης της Εκκλησίας μας» μου είπε. Συμφώνησε όμως και με την εκτίμηση των σεβαστών αγιορειτών Πατέρων ότι θα ήταν ευχής έργο να τον βλέπαμε να συγκαταλέγεται στους Αγίους της Εκκλησίας μας.

<https://bit.ly/2ROREQB>